

בעזה ש"ת

קִנּוּת

לעורר הלב לבכות ולקונן
על הסתלקות והעלמות
מאורי אור הצדיק

יו"ל בין המצרים
שנת תשפ"ג לפ"ק

קנינה והספד על הסתלקות והעלמת אור רביה"ק זיע"א

(כמבוא בליקו"ה שע"ז צריך להיות עיקר הבכיה) מיוסד ע"פ ימי מוהרנ"ת סיפור הסתלקות רבינו ז"ל ועוד.

**יתומים היינו ואלה דברי הקינה. צעקת בני ישראל באה.
רוח והצלחה יעמוד נא. חזק אתה ידעת כל התלאת:**

יתומים היינו. לשה"כ איכה ה, ג. היות שהקינה מיוסדת לקונן על הסתלקות רבינו הקדוש רוח אפינו משיח ה', אשר נשא אותנו כאשר ישא האומן את היונק ועתה יתומים היינו: צעקת בני ישראל באה. לשה"כ שמות ג, ט: רוח והצלחה יעמוד. לשה"כ אסתר ד, יד: אתה ידעת כל התלאת. לשה"כ במדבר כ, יד. וראה ליקוטי תפילות כ' ל"ו ס' ובח"ב ד'. ובקטע זה נרמז שמי בר"ת ואח"כ חזק ואח"כ ר"ת איכה:

**אז בהיות בעל השדה באומן אמונתו. ויהי בשלם סכו ובציון מעונתו.
ורבבות אלפי נשמות מצפים לנשמתו. ויבא אצלו בן משק ביתו. וראהו
בחולשתו. יושב מעטף בטליתו. ובצמצום גדול היה חיותו.**

ובכן איכה אמרנו. איה אור אמונתנו:

בהיות בעל השדה. ראה ליקוטי מוהר"ן ס"ה, ובימי מוהרנ"ת נ"ח בפירוש על זה ע"ש: באומן אמונתו. ע"פ לשה"כ ישעי' כה, א. וירמוז על היות רבינו אז בעיר אומין אשר לו דייקא לעסוק בתיקון השדה העליונה באומנותו הגדולה כמ"ש שם בתורה ס"ה: ויהי בשלם. לשה"כ תהלים עו, ג. וירמוז על היותו אז במדרגה העליונה שהגיע לתכלית השלימות עד אשר היה מוכן להפשיט גופו: סוכו. רמז שהיה כל זה בעצם ימי חג הסוכות: ובציון מעונתו. המשך לשה"כ שם, וירמוז כי שם בחר להיות ציונו הקדוש: ורבבות אלפי. כמבואר כל זה בימי מוהרנ"ת הנ"ל: בן משק ביתו. ע"פ לשה"כ בראשית טו, ב. הוא תלמידו הגדול מוהרנ"ת אשר לא מש מתוך ביתו ואהלו: וראהו וכו'. כל זה שם בימי מוהרנ"ת: איה אור אמונתנו. שבהסתלקותו והעלמת אורו נחשך אור האמונה אשר האיר בנו, ואז צריך לצעוק איה ואיכה, ראה ליקוטי תנינא יב:

**בקול צעק אנא תושיעו לעצמכם. ומה יהיה עם כל דבריכם. ואם לא
למענכם. עשו למען בניכם ותלמידיכם. ויען לדאג מה לכם. מאחר שאני
הולך לפניכם. שימו על לבבכם. כל אשר ראיתם בעיניכם.**

ובכן במספד בכינו. במשבר באו בנינו:

אנא תושיעו לעצמכם. כמבואר כל זה בארוכה בימי מוהרנ"ת הנ"ל: ויען. ראה שם נט: שימו על לבבכם. מוסב על האמור שם ומה הנשמות וכו': במשבר באו בנינו. ע"פ לשה"כ מלכים-ב יט, ג. ויבכו בנים במספד כי לא הכירוהו ולא ראוהו:

**בן הראה מול החלונות. שם בחר איש תבונות. לעסק בתקוני הדורות
האחרונות. מי ישיג את כל הפונות. סודות נשגבות ועליונות. אף גם שם
במיתות משנות. נהרגו הגונים והגונות. זכר אלה מזבחות עד קרנות.**

ובכן גולה גלינו. גואל גלה גדולתנו:

גן הראה. בחיי מוהר"ן ריז: שם בחר וכו' במיתות משונות. שם, עיי"ש כל הענין: גואל גלה גדולתנו. ראה ליקו"מ סו, וכידוע מאמר רבינו ז"ל אף שעתה גדולתנו נעלמת, זה יתגלה כשיבוא הגואל:

דָּבַר בְּקִדְשׁוֹ פִּאֻוֹאֲלֵעַ פִּאֻוֹאֲלֵעַ. בְּשִׁמְעַתְּלָמִיד הַגְּדוֹל אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.
עֶמֶד מִתְמִיָּה וּמִתְפִּלָּא. אֵךְ רַבְּנֵנוּ רִמְזוּ בְּזֶה שְׁעוֹד מְעַט יַעֲלֶה. וְרָצָה שְׁיַעֲזוֹר
אֶתְעֵרוֹתָא דְלַעֲיִלָּא. וְכֹאֲשֶׁר אֲבַדְנוּ אֲבַדְנוּ אֵלֶּה וְכֹאֲלֵהּ.

וּבְכֵן דְלָה דְעֵתְנֵנוּ. דְמוֹת דְיֻקְנֵנוּ דְוִינֵנוּ:

עמד מתמיהה. למה הוצרך להזהירו על זה, ראה ימי מוהרנ"ת שם סא: שיעזור את ערותא דלתתא. כדי שיסדר לנו איזה דברים לדעת מה יעשה ישראל ובודאי היינו יכולים לשמוע ממנו דברים נוראים אז, ע"כ כאשר אבדנו אבדנו וכו', ע"פ לשה"כ אסתר ד, טז: דלא דעתינו. כי אין עני אלא מן הדעת בפרט שהפסדנו דעת קדוש כזה שהיינו יכולים עוד לידע: דמות דיוקנו דוינו. על זה היה דוה לבנו כי חסרנו דבריו הק' בהם מונח דמות דיוקנו פניו שכלו ונשמתו, ראה ליקו"מ קצ"ב:

הַסְתַּכַּל בְּעֵינָיו וְרִמְזוּ הַרְבֵּה בְּכָל הַבְּטָה וְהַבְּטָה. וַיֵּשֶׁב עַל הַמַּטָּה. וְצֹוּה וּבִידוֹ
הַטָּה. עַל הַכְּתָנָת שְׁנַשְׁמָטָה. וְעַל הַקְּרָסִים שְׁיִהְיוּ תּוֹאֲמִים מִלְמַטָּה. וַיְהִי הַשְּׁמֶשׁ
לְבוֹא וְהִיתָה עֲלֵטָה. עַל שְׂאֵרֵית הַפְּלִיטָה.

וּבְכֵן הוֹמִים הָיִינוּ. הַמְּאוֹר הַגְּדוֹל הַחֲשֵׁכָנוּ:

הסתכל בעיניו. כל זה בימי מוהרנ"ת שם: וישב על המטה. לשה"כ בראשית מח, ב: תואמים מלמטה. ע"פ לשה"כ שמות כו, כד: ויהי השמש לבוא. ע"פ לשה"כ בראשית טו, יב, ותרתי משמע, הן בפשיטות שנסתלק כמה שעות אחר חצי היום, והן ברמז פני משה כפני חמה הכין עצמו לבוא: שארית הפליטה. לשה"כ דה"א ד, מג: המאור הגדול. הוא אור השמש פני משה כנ"ל: החשכנו. כי בודאי עוונותינו המה שגרמו כל זה:

וַיִּזְעַק הַתְּלָמִיד זַעֲקָה גְּדוֹלָה וּמָרָה. רַבִּי רַבִּי עוֹרָה. עַל מִי עֲזַבְתֶּם עֲדַת יִקְרָה.
וְהַיֵּשִׁב פָּנָיו בְּאוֹרָה. כְּאוֹמֵר לֹא יִכְבֶּה בְּלִילָה נְרָה. וְאַחַר כֵּךְ נִגְוַע וַיֵּאָסֶף אֶל
עַמּוּי בְּקִדְשָׁה וּבְטָהֳרָה. בְּיֵשׁוּב הַדְּעַת נִפְלָא וְנוֹרָא.

וּבְכֵן וַיֵּאִינְנוּ. וְגֵרְמָנוּ וְאַנְחָנוּ וְעוֹנֵנוּ:

זעקה גדולה ומרה. לשה"כ אסתר ד, א: לא יכבה בלילה נרה. לשה"כ משלי לא, יח. ראה ליקוטי הלכות אבידה ומציאה ג'
ה: ואחר כך וכו' נפלא ונורא. כל זה מלשון ימי מוהרנ"ת שם סד: וגרמנו ואנחנו ועונותינו. כי מפני הרעה נאסף הצדיק כנ"ל:

זְרִיז רַבִּי שְׁמַעוֹן תְּלָמִידוֹ. אֲשֶׁר זָכָה לְשִׁמְשׁוֹ מֵעוֹדוֹ. בְּעוֹד שְׁהִתְחִילוּ לְפִשְׁט
קְדֻשַׁת בְּגָדוֹ. פָּתַח אֶת הָאֲרָגוֹ בְּצִדּוֹ. וְהוֹצִיא כָּל הַכְּתָבִים אֲשֶׁר לֹא נִמְסְרוּ
מִיָּדוֹ. וַיִּתְּנֵם אֶל הַתַּנּוּר בִּיקְדֵי יְקוֹדוֹ. כִּי בֵּן צֹוּה הוּא לְבָדוֹ.

וּבְכֵן זְהָבָם זְנַחְנוּ. זְכָרוֹן זֹאת זְחָלְנוּ:

זריז רבי שמעון. כ"ז בימי מוהרנ"ת שם: אשר זכה לשמשו מעודו. בעוד שהתחילו לפשט קדושת בגדו. פתח את הארגו בצדו. והוציא כל הכתבים אשר לא נמסרו מיָדוֹ. ויתנם אל התנור ביקדי יקודו. כי בן צוה הוא לבדו.
זכרון זאת זחלנו:

תָּבֵל עַל דְּאֲבָדִין וְלֹא מִשְׁתַּכְּחוֹת. גְּוִילִין נִשְׂרָפִין וְאוֹתִיּוֹת פּוֹרְחוֹת. וַיַּעַל
עֲשָׂנוּ כְּאִשֵּׁי נִיחוּחוֹת. וַיִּגַּשׁ תַּלְמִידוֹ הַגָּדוֹל בְּגִיחוֹת וְאֲנָחוֹת. לְשֹׂאב מֵהֶם
לְכָל הַפְּחוֹת. אוֹי לְדוֹר שֶׁלֹּא זָכוּ לִהְיוֹת מֵאלוֹ הַצְּחָצְחוֹת.

וּבְכֵן תָּבֵל תְּבַלְנוּ. חֲסֵרָה חֲכָמַת חֲכָמֵינוּ:

חבל על דאבדין. כמבואר שם בימי מוהרנ"ת: גוילין נשרפין. לשון חז"ל ע"ז יח.: ויגש תלמידו הגדול. כל זה מלשון ימי מוהרנ"ת
שם: חבל על חבלנו. לשה"כ נחמיה א, ז: חסרה חכמת חכמינו. ע"פ לשה"כ ישע"י כט, יד. ראה שם וברש"י ע"ז:

מִתְהַרֵת גּוֹפּוֹ הַתְּהוֹר בְּכָל מֵינֵי טְהָרָה. גַּם מַעֲשֵׂה הַקְּבוּרָה. עָשׂוּ בְּנֵי הַחֲבוּרָה.
הָעוֹסְקִים בְּזֶה תָּמִיד כְּשׁוֹרָה. כִּי בְּמָקוֹם גְּדֻלָּתוֹ עֲנֻתָּנוֹתוֹ שׁוֹרָה. וּמֵה נְהַדָּר
הָיָה אֲזַי פְּנֵי הַמְּנוֹרָה. אֲשֶׁרִי שֶׁלֹּא נִהְיָה מִהָעוֹלָם הַזֶּה כְּחוֹט הַשְּׁעָרָה.

וּבְכֵן מְוֹרְדָנוּ מִבְּעֵנוּ. מִטּוֹב מַעֲמוֹ מְעֵינוּ:

מהרת גופו. כ"ז שם בימי מוהרנ"ת: במקום גדולתו. ע"פ לשון חז"ל מגילה לא.: פני המנורה. הוא רבינו הק', ראה ליקוטי
הלכות ברכת השחר ה' מד ועוד:

יָפָה כְּלָבָנָה. צִוְיָה לְקַח הַכֶּסֶף בְּכֹונָה. שְׂיָשֵׁב עָלֶיהָ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה. וְאָמַר
הַתּוֹרָה סִימָן ח' תְּנִינָא. שְׁעָקַר חֲדוּשׁ הָעוֹלָם תָּלוּי בְּאַמוּנָה. בְּדִי לַעֲשׂוֹת
הַמְּטָה מִמֶּנָּה. וַיִּקְשֹׁר מִסְפָּד וְנָשָׂא קִינָה. וַיִּמָּאן לְהִתְנַחֵם כָּל אוֹתָהּ הַשָּׁנָה.

וּבְכֵן יַחַד יִלְלָנוּ. יִי יָשׁוּב יִרְחָמֵנוּ:

יפה כלבנה. הוא תלמידו הגדול מוהרנ"ת: ציוה ליקח. שם בימי מוהרנ"ת סו: וימאן להתנחם. לשה"כ בראשית לז, לה:
ישוב ירחמנו. לשה"כ מיכה ז, יט:

כְּאִישׁ נְדָהֶם כֵּן יִהְיֶה דְבָרִי. וְאָמַר אָבֵד נִצְחֵי וְשִׁבְרֵי. וַיִּמָּאן יָבֵא עֲזָרִי. כִּי
עֵינֵי עוֹלָלָה לְנַפְשֵׁי שִׁבְרֵי. יוֹתֵר מִכָּל בְּנוֹת עִירִי. כֵּן הָעֵיד עָלַי רוּעָה עֲדָרִי.
וַיֹּאמֶר אֲךָ עֲצָמֵי וּבְשָׂרֵי. וְעַתָּה מָה חָרִי. נְהַפֵּךְ לְאֵבֶל כְּנוֹרִי.

וּבְכֵן כִּטְמֵא כְּלָנוּ. כְּמַעַט כְּסוּדוֹם כְּלֵינוּ:

כאיש נדהם. לשה"כ ירמיה יד, ט: ואמר אבד נצחי. ע"פ לשון הכתוב איכה ג, יח: מאין יבא עזרי. לשה"כ תהלים קכא, א:
עיני עוללה. לשה"כ איכה ג, נא. וכל זה לשון ימי מוהרנ"ת שם: ויאמר אך עצמי ובשרי. מלשה"כ בראשית כט, יד: מה
חרי. לשה"כ דברים כט, כג: נהפך לאבל. מלשה"כ איכה ה, טו: כטמא כולנו. לשה"כ ישע"י סד, ה. ופירש"י כי נסתלקו
הצדיקים ממנו ע"ש: כמעט כסודם. לשה"כ ישע"י א, ט. וברש"י שם. וירמוז שכמו בסודם אם היו שם צדיקים היו ניצולים,
כן אנחנו בהיות הצדיקים בתוכנו היתה תקותינו:

לְקִינוּ בְּכַפְּלֵי כְּפָלִים. מִחֶרֶבַן צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם. אֹזִי כִי חָשַׁךְ הַשָּׁמַשׁ בַּצְּהָרִים.
וְאוֹר הַחֲמָה שְׁבַע־תַּיִם. בְּהִסְתַּלֵּק נְקִי כַפִּים. זֶה פִּירַשׁ לְחַיִּים. וְעָלָה בְּסַעֲרָה
הַשָּׁמַיִם. וְאָנוּ נִשְׁאַרְנוּ כְּסַפִּינָה מְטוֹרֶפֶת בְּלֵב מַיִם.
וּבְכֵן לְמַעַנְךָ לְמַעֲנֵנוּ. לָמָּה לְנַצַּח לְשַׁכְּחֵנוּ:

בכפלי כפלים. רש"י ישעי' כט, יד: חשך השמש בצהררים. ע"פ לשון הכתוב עמוס ח, ט. וכנ"ל בפשיטות ג"כ שנסתלק אחר חצי היום: ואור החמה שבעת ימים. לשה"כ ישעי' ל, כו: זה פירש לחיים. לשון חז"ל בגמרא קידושין כג. חולין לח.: ועלה בסערה השמים. מלשה"כ מלכים-ב ב, א: למענך למעננו. מלשון תפילת אבינו מלכנו: למה לנצח. מלשה"כ איכה ה, כ:

מִי יִתֵּן עֵינַי מְקוֹר דְּמָעָה. עַל עֵינַיִם אֲשֶׁר לְעוֹלָם הַזֶּה וְאֵל הַבְּלָיו לֹא שָׁעָה.
וְאִיךְ נַפְשִׁי אֲרַגִּיעָה. עַל אֲזִנַּיִם שְׁלֹא שָׁמְעוּ שׁוֹם שְׁמִיעָה. וּבְכָל שְׁאָר חוּשָׁיו
עָלָה רֹאשׁ הַגְּבֻעָה. וְעֵתָה רְאוּ כִי רָעָה. עֲדְרוּ כִּצְאֵן תָּעָה.
וּבְכֵן מִי מִנְּחֵמֵנוּ. מִמַּעֲשֵׂינֵנוּ מִעֲצָבוֹן מְלֹאכְתֵנוּ:

מי יתן עיני. ע"פ לשה"כ ירמיה ח, כג: על עיניים. כמ"ש שם בימי מוהרנ"ת, וע"פ סיפורי מעשיות י"ג: לא שעה. ע"פ לשה"כ בראשית ד, ה: עלה ראש הגבעה. ע"פ לשה"כ שמות יז, י: ראו כי רעה. מלשה"כ שמות י, י: מי מנחמינו ממעשינו וכו'. ע"פ לשה"כ בראשית ה, כט:

נִתַּן תּוֹרַת אֱמֶת לָנוּ וּלְבַנֵּינוּ. וְאִם כִּי אֹזֶר הַשָּׁמַשׁ חָשַׁךְ בְּעֵדְנוּ. בְּאוֹר הַלְּבָנָה
הִיִּתָּה תְקוּתֵנוּ. אִזּוּ רַבָּה הַקְּטָנוּרִיא עָלָיו וְעָלֵינוּ. רַבִּים קָמוּ חֲנָם לְבָלְעֵנוּ. עַד
כִּי נִסְתַּלֵּק בְּעוֹנֵינוּ. וּמִרִיף פָּסוּל הַתְּגֵבֵר בְּדוֹרֵנוּ.
וּבְכֵן נִחְנוּ גִרְדָּפָנוּ. נַפְשֵׁנוּ נִמְלָטָה נִמְלָטָנוּ:

נתן תורת אמת. לשון ברכת התורה, וברמז כי ע"י תלמידו רבי נתן זכינו לתורתו תורת אמת, ועד כאן בכה על רבינו הקדוש, ועתה יבכה על הסתלקות אור הלבנה ה"ה תלמידו הקדוש: באור הלבנה. הוא תלמידו הנ"ל: עד כי נסתלק ומריף פסול התגבר וכו'. כמבואר כל זה במכתב הסתלקות מוהרנ"ת: נפשנו נמלטה. לשה"כ תהלים קכד, ז. וכמבואר במכתבי מוהרנ"ת כמה וכמה פעמים:

סִפְדוּ סוּפְדִים. עָלָיו וְעַל הַתְּלַמִּידִים. הַבּוֹעֲרִים כְּלַפִּידִים. אֲשֶׁר הַפְּקִיד
פְּקִידִים. שֶׁהָיוּ מַעֲמִידִים גְּדוּדִים. אֲשֶׁר בְּדַרְכּוֹ צוּעֲדִים. וְהַשְּׁמִיעוּ עֵצוֹת
וְלַמּוּדִים. בְּקָהֶל חֲסִידִים. וְעֵתָה נִשְׁאַרְנוּ בּוֹדְדִים. וְאֵיהֶם הַשְּׂרִידִים.
וּבְכֵן סוּרָה סָרְרָנוּ. סְבוּנֵי סִיגִים סְבָבוּנוּ:

ספדו סופדים. כאן יקונן גם על הסתלקות שאר התלמידים ותלמידי התלמידים: הפקיד פקידים. לשה"כ בראשית מא, לד. ואסתר ב, ג. וירמוז על מה שאמר כי התלמידים יעשו תלמידים: סבונו סבבונו. ע"פ לשון הכתוב תהלים קיח, יב:

עֵינֵי יוֹרְדָה מַיִם. כִּי הֵם לְטַשׁ עֵינַיִם. וְחָרַק שָׁנַיִם. בְּפִטְרֵת הַכְּנִיִם
הַמְּסֻלָּאִים שָׁנַיִם. בְּפֶרֶט הַיֶּלֶד הַקְּדוֹשׁ שְׁלֹמֹה אֶפְרַיִם. וַיִּבְכֶּךָ אֶתְּוֹ אָבִיו וְהוֹזִיל
עַל הַלְחָיִים. דְּמָעוֹת נִהְרִים. וְאִם הָיָה נִשְׁאָר בַּחַיִּים. עֵתָה שִׁבְנוּ זֶה פְּעָמַיִם.
וּבְכֵן עָלֶיךָ עֵינָנו. עֹנֵנו עָנוּ עָלֵינוּ:

עיני יורדה מים. לשה"כ איכה א, טז. וכאן יקונן על מיתת בניו הקדושים, אשר הוא עצמו הוריד על זה דמעות כמבואר
בהמשך: ה"מ לטש עינים וכו'. כ"ז כלשון רבינו ז"ל במכתבו המעתק בתחילת עלים לתרופה: בפרט הי"ד הקדוש. כמבואר
בימי מוהרנ"ת יא: ויבך וכו'. כל זה בימי מוהרנ"ת שם: עתה שבנו זה פעמים. מלשה"כ בראשית מג, י. וכמבואר שם בימי
מוהרנ"ת וכן בפרפראות לחכמה ז' תנינא: ע"ך עיננו. לשה"כ דברי הימים-ב כ, יב: עוננו ענו. מלשה"כ ירמיה יד, ז:

פֹּר הַתְּפוּרָרוּ וְנִתְפָּזְרוּ אֲנָשָׁיו. כִּי תָמוּ כָּל אַנְשֵׁי דוֹר דּוֹרָשׁוֹ. הַמְּאֲמִינִים
בִּיסוּד רוּמָמוֹת קְדֻשָּׁתוֹ וּמַעֲשָׂיו. וְאִם הָיוּ מַחְזִיקִים בְּיַחַד עַל כָּל פְּנִים עֲכָשָׁיו.
בְּוֵדַי הָיָה מְאִיר אוֹרוֹ וְנִצֵּר מִשְׁרָשָׁיו. וְלָמָּה תִּהְיֶה כָּל יִגְיעוֹ לְשׂוֹא.

וּבְכֵן פְּזוֹר פְּזָרְנוּ. פֶּחַד פֶּתְאוֹם פֶּחְדָנוּ:

פור התפוררו. ע"פ לשה"כ ישעי' כד, יט: ונתפזרו אנשיו. עיין בסיפורי מעשיות מעשה יב: כי תמו כל אנשי. ע"פ לשה"כ
דברים ה, טז: דור דורשיו. לשה"כ תהלים כד, ו: המאמינים ביסוד וכו'. ע"פ לשון ראבר"נ: ואם היו מחזיקים. כאשר הבטיח
קודם הסתלקותו חיי מוהר"ן ריח: מאיר אורו. כלשון מוהרנ"ת בעלים לתרופה אשר אמיתתו וקדושתו חופף עלינו כל היום,
בפרט בעת קיבוץ הקדוש שלנו: ונצר משרשיו. לשה"כ ישעי' יא, א. וראה חיי מוהר"ן עדר: ולמה תהיה. כלשון רבינו
במכתבו תחילת על"ת שאלתי ובקשתי מכם שלא יהיה לריק יגיעי שיגעתי עם כל אחד ואחד ושמתי את נפשי בכפי בשביל
טובת נפשכם: פחד פתאום. לשה"כ משלי ג, כה:

צִיּוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ רוּחַ אֶפִּינוּ מְשִׁיחַ. אֲשֶׁר אֶמְרָנוּ בְּצִלוֹ נִחְיָה וְשֵׁם נִשְׁפּוֹךְ שִׁיחַ.
אֵיךְ גָּדְלָה סַעֲרַת רוּחַ. כְּמוֹ עֵשֶׂב רִשְׁעִים בְּפָרְחַ. וְשִׁלְטוֹ בּוֹ יְדֵי זָר בְּמִסְגֵּר
וּבְרִיחַ. לָבוֹא לְשֵׁם אֵינוּ מִנִּיחַ. יַחֲלוּ דְרָכָיו וַיִּצְלִיחַ. וְכָל צוּרָרָיו יָפִיחַ.

וּבְכֵן צוֹד צִדּוֹנוּ. צָרִים צָדוּ צִעְדֵינוּ:

רוח אפינו משיח. לשה"כ איכה ד, כ: אשר אמרנו. גם זה שם: ושם נשפוך שיח. כלשון מוהרנ"ת במכתבו כי כל מגמתי וכל
תשוקתי ותקותי הוא רק להיות על ציון הקדוש הרבה פעמים אולי אזכה לפרש שיחתי לשפוך לבי כמים נוכח פני ה': סערת
רוח. ראה ליקוטי מוהר"ן ח: כמו עשב. ע"פ לשה"כ תהלים צב, ח: יחילו דרכיו וכו'. לשה"כ תהלים י, ה. וע"ש בתורה ח:
צוד צדונו. לשה"כ איכה ג, נב: צדו צעדינו. לשה"כ איכה ד, יח:

קְדֻשַׁת קְבָרוֹ הַמְּטִהָר וּמְתַקֵּן הַכֹּל. מְאֹד נִעְלָמָה מֵעֵינַי כָּל. אֵיךְ הִתְגַּבְּרָה
הַסְטֵרָא אַחֲרָא לְבַלְעוֹ וְהָיָה לְאָכוּל. מֵדוּעַ לֹא יִבְעַר קְדֻשָּׁתוֹ הָעוֹלָה עַל

הכל. ולמה הסנה הסובב את השושנה איננו אכל. ומתי יקיאו מבטנם
הכל. ובכן קינה קוננו. קדש קדשים קלקלנו:

קדושת קברו. כאשר הבטיח בחיי מוהר"ן רכ"ה ועוד, וראה באבי הנחל תורה עד תנינא: מאד נעלמה. ע"פ לשון פיוט צמאה
נפשי: והיה לאכול. לשה"כ דברים לא, יז: מדוע לא יבער. ע"פ לשה"כ שמות ג, ג: ומתי יקיאו. ראה ליקוטי מוהר"ן תנינא
ח, ובפרפראות לחכמה שם: קדש קדשים. כי יקרה היא מלפני ולפנים, וכדברי ראבר"נ שהוא קדושת קדש הקדשים בצמצום
נפלא להיות ביכולת ליכנס לשם:

ראש השנה אשר צוה אליו להתאסף. והכפיל באזהרה ויוסף. כי כל נפש
אשר יתוסף. יתן לו כח להלחם ולשסף. ועתה טרף טרף יוסף. ונעלם חזון
ונסתם כל לב כסף. ואין איש מאסף. חנם נמכרנו ולא בכסף.

ובכן רחום רחמינו. רצוננו ראות רבנו:

ראש השנה אשר צוה. בחיי מוהר"ן תג והלאה: והכפיל באזהרה. חיי מוהר"ן קכו: כל נפש אשר יתוסף. כמ"ש בליקוטי
תנינא ח' ועוד: ולשסף. ראה ליקוטי מוהר"ן ל: טרף טרף. ע"פ לשה"כ בראשית לז, לג. וכלשון ר"י ברייטער על ענין זה:
ונעלם חזון. שאין יודעים מה יהיה וכדת מה לעשות: ואין איש מאסף. לשה"כ שופטים יט, טו. וראה ליקוטי תפילות ח"ב
לג: חנם נמכרנו. ע"פ לשה"כ ישעי' נב, ג. וירמוז על העזי פנים שבעבור בצע וכבוד ושאר תאוות ומידות רעות מונעים
אותנו מלהתאסף בר"ה זה כמה שנים:

שוטטנו בארבע זויות. צרה זו קשה מכל הגליות. ואען ואומר בבכיות. איה
הבטחתכם עמנו להיות. והלא שלמות הנשמה העולה עליות. להיות
למטה גם כן עד שאול תחתיות. נפשות הלשות להחיות.

ובכן שאג שאגנו. שוב שמע שועתינו:

שוטטנו. ע"פ לשון הסליחות לעדות המזרח: צרה זו קשה. כלשון מוהרנ"ת בהלכות נט"י לסעודה ו' פא: ואען ואומר. כל
זה לשון מוהרנ"ת בליקוטי תפילות ח"ב ז:

תרא בעני עמך. כיתומים ואין אב היו בנך. וכצאן אשר אין להם רועה
תועים טלאיך. כי נסתלק ונעלם מהם ראש צדיקך. אשר שמו משתף
בשמה. השיבנו ה' ונשובה אליך. זה ינחמנו משיח צדקך.

ובכן תשוב תנחמנו. תגלה תקף תפארתנו:

כיתומים ואין אב. מלשה"כ איכה ה, ג. ובליקוטי הלכות השכמת הבוקר ד' ו שנאמר על הסתלקות הצדיק: כצאן אשר אין
להם רועה. לשה"כ במדבר כז, יז על הסתלקות משה רבינו: ראש צדיקך. כי זה הצדיק הוא הראש בית כמ"ש בליקוטי
מוהר"ן תנינא סז: אשר שמו משתף. גם זה שם: השיבנו ה' ונשובה. לשה"כ איכה ה, כא. ובעלים לתרופה כתב מוהרנ"ת
שזהו תכלית אמירת הקינות: זה ינחמנו. לשה"כ בראשית ה, כט: תגלה תוקף תפארתנו. ראה ליקוטי מוהר"ן סו, וכדברי
מוהרנ"ת הידועים:

נְהִי וְקִינָה וְצַעֲקַת אֵיה אֵיכָה וְאֵיכָה

לחפש ולבקש העלמת שם ה' וחשכת מאורי אור הנדיק רוח אפינו משיח ה'

ולקונן על חורבן ציט המוחין והדעת הנגרס בהעדר אור הנחל נוצע מקור חכמה, זה ינחמנו צמורה, חמן

כלל הענין מיוסד על המצואר כמ"פ בספרי רבינו ומוהרנ"ת שטיקר הצביה על העלמת אור הנדיק (צמורה ס"ז תנינא וצליקוטי הלכות נט"י ד' ועוד). והקינה מיוסדת על סדר צעקת איכה ואיה כמצואר גם זה בדברי רביה"ק צמורה י"צ תנינא עה"כ ואיה השעה לעולה, ובספר ציבור הליקוטים וכוכבי אור שזה יסוד מקור הקינות ותיקון חלות וכו'. וכאשר האריך ע"ז מוהרנ"ת בהל' שבת ז' ע"ש. ונוסד צר"ת שם הוי"ה לרמז ענין המצואר צמורה ס"ז הנ"ל צענין שם ה', עיין שם.

אֵיכָה תִרְעָה אֵיכָה. אֵיה אֶזְכְּרָה וְנַפְשִׁי אֲשַׁפְּכָה. וְאֵיכָכָה אוֹכַל וְרָאִיתִי אֵיכָה:

אֵיכָה יִשְׁבָּה. וְכָל שְׂמֹחָה עָרְבָה. כִּי גָבַר וְרָבָה. מִכָּה אֲשֶׁר לֹא כְּתוּבָה. זוֹ חֲשֻׁכַת צְהַר הַתִּתְּבָה.

רוּחַ אֶפְיָנוּ נִלְכַּד וְנִשְׁבָּה. וּבֵית יוֹסֵף לְהִבָּה. מְאוּרֵי אוּרוֹ כְּבָה. וְלֹא נוֹדַע כִּי בָא.

וּבְנֵי צִיּוֹן הַיְקָרִים יִשְׁאַגוּ כְּכָה:

אֵיכָה תִרְעָה אֵיכָה. אֵיה אֶזְכְּרָה וְנַפְשִׁי אֲשַׁפְּכָה. וְאֵיכָכָה אוֹכַל וְרָאִיתִי אֵיכָה:

אֵיה הַקְדוּשָׁה הַהוּא. מִי יתֵן יַדְעֵתִי וְאֲמַצְאָהוּ. וּמִי יֹאמֶר כִּי זֶה הוּא. וְאִם כָּל אַנְשֵׁי מַעֲשָׂהוּ. זָכוּ

וְרָאוּ אֶפְסֵם קִצְהוּ. הֲלֹא תִמּוּ כָּל הַדּוֹר הַהוּא. וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְהוֹ וְבָהוּ.

וְעָלִינוּ נִפְלָה אֵימָה גְדוּלָה וְחֲשֻׁכָה:

אֵיכָה תִרְעָה אֵיכָה. אֵיה אֶזְכְּרָה וְנַפְשִׁי אֲשַׁפְּכָה. וְאֵיכָכָה אוֹכַל וְרָאִיתִי אֵיכָה:

אֵיכָה וְלֹא זָכַר הַדָּם רַגְלָיו. רוּעָה נֶאֱמָן מְרַחֵם כְּנֶשֶׁר עַל גּוֹזְלָיו. הַמְשִׁיב אַבְרָה לְכַעֲלָיו. וּמִי

שָׁלַא מִשׁ מִתּוֹךְ אֶהְלָיו. מֵאִיר הַדַּעַת עָלָיו. שֶׁכָּבַל עֵת וּמְקוֹם ה' סְמוּךְ וְקָרוֹב אֶלָיו.

וְעֵתָה מִי הוּא זֶה בְּקִי בְהִלְכָה:

אֵיכָה תִרְעָה אֵיכָה. אֵיה אֶזְכְּרָה וְנַפְשִׁי אֲשַׁפְּכָה. וְאֵיכָכָה אוֹכַל וְרָאִיתִי אֵיכָה:

אֵיה הַשְׂרָאֵת הַשְּׂכִינָה. וְאֵיה הַשְׂאֲרַת הָאֲמוּנָה. הֲלֹא כְּצַפּוֹר נוֹדַדְתָּ מִן קִנָּה. אֲבָנֵי קֹדֶשׁ תִּשְׁתַּפְּכָנָה.

בְּדִוְטָא הַתְּחַתּוֹנָה. מֵהַר לְקַבְּצָם כְּבָרָא שׁוֹנָה. וְאִישׁ חָכָם יִכְפָּרְנָה. כִּי הַיּוֹם פָּנָה.

וּמְצַפִּים הֵמָּה לָשׁוּב כִּיּוֹנָה מִחֶפְהָ:

אֲשׁוּבָה נָא לְאִישִׁי וְאֶלְכָה. כִּי הוּא יַעֲלֶה אֶרְוֹכָה. וְלִבֵּית דָּוִד יִתְחַדֵּשׁ הַמְּלֹכָה:

ציבור הפזמון: איכה מרצה ללעוק ברמז על חיפוש ובקשה אחר רוחו של משיח אור הנדיק שנעלם צעווינו. איכה מרעה איכה. הוא לה"כ בשיר השירים, וירמזו כי איכה מרעה עדר הנאן בלא הרועה נאמן, וכמסופר על מוהרנ"ת צראותו חסידים ואנשי מעשה עובדי ה' ישרים בלבותם ואינם מקושרים לרבינו, אמר, עדר כזה יפה איך לוקחים אותם להרועה. איה אזכרה ואשפכה. הוא גם מיוסד על לה"כ צתהלים מז, וירצה לרמז איה הזכרון שהוא רק על ידו ז"ל כמ"מ וצפרטו צמעשה של הצעטליר שזוכר לאו כלום, וסי' נד, ועוד. ואיככה אוכל. מיוסד על לה"כ צתהלים אסתר, וגזי אדה"ר, ועי' צכוכ"א הנ"ל דהיינו איכה ואיפה, וירצה לקונן ולהתחנן איככה אוכל לראות היכן איה הנדיק האמת, ואי"ה עוד חזון למועד לצאר שאר הצמים.